

# CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

## ABONAMENTUL

Pe an, în România . . . . . 40 lei  
6 luni . . . . . 20 "  
3 luni . . . . . 10 "  
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână  
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția &amp; Administrația

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

## SUMAR

Curtea de Casație secția II: *Bercu Zecler, condamnat pentru tănuire;*

Idem, secția III: *Eforia Spitalelor Civile cu Z. Ovesa & C-o;*

Idem: *Ministerul de finanțe cu T. Solacola;*

Tribunalul Ilfov secția III: *Ministerul de finanțe cu Elena Teodorini;*

Tribunalul Notariat Ilfov: *Creditorii și moștenitorii def. Zappa, contestație la tabloul de distribuirea sumelor;*

Tribunalul Prahova: *S. I. Samneli cu Mihail Săvulescu, cu o Observație de d-l Nic. M. Pârvolescu;*

## ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 10 Septembrie 1908

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

*Bercu Zecler, condamnat pentru tănuire*

Deciziunile Camerei de punere sub acuzare. — Dacă ele pot fi atacate cu recurs, cu ocazia recursului asupra fondului, când în contra lor nu se făcuse recurs în termenul prescris de lege? — Autoritate de lucru judecat.

Casațiune. — Dacă se poate cere casarea unei decizii pe motiv că procesul fusese amânat pe nedrept?

1. Deciziunile Camerilor de punere sub acuzare nu pot fi reformate decât pe calea recursului în Casație, recurs direct îndreptat în contra lor și făcut în termenul fatal prescris de lege; că, în lipsa unui asemenea recurs, ele devin definitive, și orice lipsă de formă sau neregularitate ar conține este înlăturată prin autoritatea lucrului judecat, neputându-se critica cu ocazia recursului ce s'ar face asupra fondului.

2. Nu se poate cere casarea unei decizii pe motiv că procesul fusese amânat pe nedrept la una din înfățișări.

Deciziunea 1925/908. — Respins recursul făcut de Bercu Zecler, contra deciziei No. 428/908, a Curții de apel Iași, S. II.

Curtea,

Ascultând pe d-nii O. Teodoreanu și Borș, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Exces de putere și violarea art. 137, combinat cu art. 198, 395 și 417 din Proced. pen. și art. 416 din Proced. penală.

«Am în favoarea mea deciziunea instanței preventive, adică ordonanța de neurmărire a judelei instructor. Este adevărat că instanța de apel preventivă, adică Camera de punere sub acuzare, după apelul Primului-procuror al Tribunalului Iași, a găsit că sânt dovezi suficiente în contra mea, și astfel m'a trimis dinaintea instanței corecționale.

«Dar acea opozițiune cu apel nu s'a făcut de către d-l procuror al tribunalului la grefa judecătorului de instrucțiune, ci direct la Camera de punere sub acuzare, ceea ce, după suscitări articoli de lege și conform unei jurisprudențe constante stabilite și în Secțiunile-unite de către această Înalță Curte, constituie violarea unei reguli de ordine publică, care atrage nulitatea deciziei condamnatoare, întru cât Camera de acuzare era datorată să declare nulă și neadmisibilă opozițiunea procurorului, așa că ordonanța de neurmărire a judelei instructor a obținut și are caracterul și autoritatea lucrului judecat.

«Instanța corecțională fiind sesizată, în virtutea unei decizii a Camerei de acuzare, care decizie e patată de un viciu de nulitate radicală și absolută, am dreptul să unesc în Casație această nulitate de ordine publică în puterea art. 411, comb. cu art. 415 din Proc. penală, mai vărtos, întrucât în materie corecțională, față cu dispozițiunea art. 324 din Proc. penală, îmi sânt închise orice cai de atac contra deciziei Camerei de acuzare».

Având în vedere deciziunea Curții de apel din Iași, secția II, cu No. 427 din 1908, prin care Bercu Zecler este condamnat pentru delictul de tănuire;

Având în vedere că, în contra acestei decizii de condamnare, numitul a făcut recursul de față, iar prin motivul de casare ce invoacă tinde la anularea deciziei Camerei de punere sub acuzare cu No. 49 din 1907, sub cuvânt că această Cameră pe nedrept a admis opoziția primului-procuror în contra ordonanței de neurmărire a judecătorului de instrucție, pe cât timp această opoziție a fost neregulată făcută și, prin urmare, era neadmisibilă, ca una ce nu fusese făcută la grefa judecătorului de instrucție, ci de-a dreptul la Camera de punere sub acuzare, cu violarea art. 137, combinat cu 198, 396 și 417 din Proced. penală;

Considerând că deciziunile Camerilor de punere sub acuzare nu pot fi reformate decât pe calea recursului în Casație, recurs direct îndreptat în contra lor și făcut în termenul fatal prescris de lege; că, în lipsa unui asemenea recurs, ele devin definitive și orice lipsă de formă sau neregularitate ar conține este înlăturată prin autoritatea lucrului judecat;

Că, de altminteralea, niciun argument serios nu se poate trage din dispozițiile art. 416 din Procedura penală, pentru a susține că deciziunile Camerei de punere



sub acuzare se pot critica deodată și cu ocaziunea recursului îndreptat în contra deciziunilor pronunțate de instanțele de judecare a fondului; că, în adevăr, prin sus-mentționat text, legiuitorul n'a voit decât a aplica, în materie de procedură penală, regulile de drept comun, dispunând că hotărârile preparatorii prin cari instanțele judecătorești ordonă măsuri de instrucțiune, precum: cercetări cu martori, expertize, etc. să nu poată fi atacate cu recurs de cât odată cu hotărârile definitive ale acelor instanțe, astfel precum este admis și în materie de procedură civilă;

Considerând că, în speță, niciun recurs nu a fost făcut în contra deciziunii Camerei de punere sub acuzare cu No. 49 din 1907; că, prin urmare, acea decizie nu a rămas definitivă și are autoritatea de lucru judecat;

Că, dar, motivul are a fi respins din acest punct de vedere.

#### *Asupra motivului II de casare:*

«Exces de putere și violarea art. 186. alin. ultim din Proc. penală, comb. cu art. 117, 118 și 274 și urm. din Proced. civilă.

«La 9 Februarie 1908 după ce se pledează întreaga afacere dinaintea completului Curții de apel din Iași, secția II-a, această instanță amână judecata procesului, pentru cuvântul că din lucrările aflate în dosar rezultă că d-l consilier Cernătescu, care prezida Curtea, se pronunțase în afacere la Camera de punere sub acuzare.

«Or, pe de o parte, d-sa nu fusese de nimeni recuzat, prin urmare potrivit art. 279 din Proced. civilă, putea lua parte la proces (art. 287 din Proced. civilă) sau, cel mult, cerceta pe părți dacă îl primește ca judecător, ceea ce n'a făcut-o; iar pe de altă parte, încă ceilalți trei judecători puteau statua în proces, chiar dacă se ivea vreo divergență, să procedeze conform legii. Curtea însă în mod arbitrar, deși obligată potrivit art. 186 și 206 din Proced. penală, să se pronunțe imediat amână procesul fără măcar a consulta pe părți, deși nu s'ar ivise nicio divergență de opinii, nici se ceruse rezumate de concluzii și nici termen de deliberare nu s'a luat.

«Această amânare nepermisă de niciun text de lege, care limitează cazurile în cari procesele urmează a se pleda din nou, face ca a doua hotărâre să fie nulă și neavenită, ne mai fiind rostită de judecători firești, și nici pe baza aceluiași elemente din momentul primei judecăți.

Având în vedere că prin acest motiv de casare se critică modul de procedură al Curții de fond, când a amânat procesul în ședința dela 9 Februarie 1908;

Având în vedere că la această înfățișare Curtea, după ce a ascultat pleduările părților, a observat că un judecător se pronunțase în această afacere la Camera de punere sub acuzare, și fiind orele înaintate, procesul nu s'a mai putut pleda din nou în aceeași zi;

Considerând că, oricum, nu se poate cere casarea unei deciziuni, pe motiv că procesul fusese amânat pe ne drept la o înfățișare anterioară;

Că, deci, motivul e neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

## INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

*Audiența dela 23 Martie 1908*

Președinția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte

Eforia Spit. Civile cu Firma comercială Z. Ovessa & Co.

**Timbru.**—Dacă Eforia Spit. Civile din București este scutită de timbru în materie de urmărire contra debitorilor săi?

Care secție a Curții de casăție este competentă a judeca recursurile relative la Legea de urmărire?

Constituirea tribunalului cu un judecător sindic. — Necesitatea unei delegațiuni din partea Ministerului de Justiție. — (Art. 733 din Codul comercial).

1. Eforia Spitalelor Civile din București este scutită, ca și Statul, de orice timbru în materie de urmărire contra debitorilor ei.

2. Recursurile relative la Legea de urmărire sunt de competența secției a III-a a Curții de casăție, potrivit art. 5 din Legea Curții de casăție din 1905

3. După art. 733 din Codul de comerț, în caz de vacanță sau de absolută nevoie, judecătorii sindici pot fi delegați de Ministerul Justiției pentru a înlocui pe judecătorii tribunalului.

Prin urmare, este legal constituită o secțiune a tribunalului cu judecătorul sindic, ce este delegat de Ministerul de Justiție a lna parte la lucrările interioare ale tribunalului<sup>\*)</sup>.

Decizia 126/908. — Respins recursul făcut de Eforia Spitalelor Civile contra sentinței Tribunalului Prahova, No. 238/908, în proces cu firma Z. Ovessa & Co.

#### **Curtea,**

Ascultând pe d-l avocat Broșteanu, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat St. Dumitrescu, în combateri.

#### **Deliberând,**

Asupra incidentului ridicat de intimată pe motiv că recursul este inadmisibil ca nefiind timbrat;

Având în vedere art. 1 și 19 din Legea pentru urmărire;

Având în vedere că aceste articole proclamă principiul că toate veniturile Statului, judelelor, comunelor și administrațiilor de utilitate publică, ale căror bugete se votează de Corpurile legiuitoare, se vor încasa conform acestor articole;

Având în vedere că Eforia Spitalelor Civile din București este una din instituțiile de utilitate publică prevăzute de art. 1 din Legea de urmărire;

Considerând că, astfel fiind, Eforia Spit. Civile din București este scutită ca și Statul de orice timbru în materie de urmărire îndreptată în contra debitorilor săi; că, prin urmare, incidentul ridicat este netondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge incidentul.

Asupra incidentului ridicat din oficiu, dacă cercetarea acestui recurs este de competența acestei secțiuni;

Având în vedere art. 5 alin. d, din Legea organică a înaltei Curți de casăție din 1905;

Considerând că, conform acestui text de lege sunt date în competența acestei secțiuni pe lângă recursurile în materie administrativă și fiscală, și cele relative la legea de urmărire;

Că, în speță, fiind vorba de încasarea unei sume datorită Eforiei și urmărire făcându-se potrivit Legii de urmărire a veniturilor Statului, recursul este de competența acestei secțiuni;

Pentru aceste motive declară competență această secțiune de a judeca recursul de față.

Asupra primului motiv de casare:

«Rea constituire a instanței care ne a judecat

«Într'adevăr se constată ca am fost judecați de d-l judecător sindic Hariton și de d-l supleant fără sa se constate că s'a tras la sorți—Tribunalul Prahova având două secțiuni,—fără să fie nevoie constatăută;

«Astfel s'a violat art. 12 din Legea organizării judecătorești».

Având în vedere sentința Tribunalului Prahova, s. I-a, supusă recursului;

Având în vedere că din această sentință rezultă că

<sup>\*)</sup> În sens contrar, adică că se trage la sorți dela cea-laltă secți și apoi, dacă mai e trebuință, se completează Tribunalul cu sindicul, vezi Cas. II, decis. 291 din 4 Decembrie 1907, în Curierul Judiciar No. 83 din 1907.



intimată Societate «Zaharia Ovessa & Co.» a făcut apel contra deciziei Administrației financiare de Prahova No. 21766/906, prin care s'a respins contestația ridicată contra urmăririi făcute de fisc pentru încasarea sumei de lei 3500 ce Zaharia Ovessa, unul din coasociați, datorează recurentei Eforiei din arenda moșiei Slănic;

Că Tribunalul Prahova judecând afacerea, prin sentința supusă recursului admite apelul intimat și anulează urmărirea, pe motiv că avera urmărită nu este proprietate personală a lui Zaharia Ovessa, ci a Societății Zaharia Ovessa & Co.;

Având în vedere că din dosarul cauzei se constată că Tribunalul Prahova, secția I-a, care a dat sentința supusă recursului de față, a fost completat cu judecătorul sindic care avea delegațiunea Ministerului de justiție de a lua parte la lucrările interioare ale tribunalului, pe timp de un an;

Considerând că judecătorii sindici, după dispozițiunile art. 731 și 732 din Codul de comerț sunt înființați pentru administrația falimentelor; iar ca grad în ierarhia judecătorească sunt asimilați cu judecătorii de sedință;

Considerând că după art. 733 din aceleași Cod. în caz de vacanță sau de o absolută nevoie, judecătorii sindici pot fi delegați de Ministerul de justiție pentru a înlocui pe judecătorii tribunalului și ca o asemenea delegațiune permanentă se poate da și de Președintele tribunalului, pe timp de 10 zile;

Considerând, dar, că judecătorul sindic fiind înființat pe lângă unele tribunale cu anumite atribuțiuni, el, de drept, conform art. 7 din Legea de organizare judecătorească, nu face parte dintre membrii ce compun completul tribunalului sau al unei secțiuni, și că numei având delegațiunea Ministerului sau a Președintelui tribunalului respectiv poate fi abilitat cu puteri de a judeca;

Că, în speță, judecătorul sindic Hariton de pe lângă Tribunalul Prahova, fiind abilitat de Ministerul Justiției, prin adresa No. 13518 din 3 Septembrie 1907, cu putere de a judeca, tribunalul a fost bine și legal compus; așa că acest prim motiv de casare nefiind întemeiat căsă să fie respins.

#### *Asupra celui de al doilea motiv de casare:*

«Exces de putere, greșită aplicare a art. 111 Proc. civilă și violarea art. 88 și urm. 9 și urm. din Codul civil»;

Într-adevăr, după cum se constată prin procesul-verbal din 15 Decembrie 1906, am susținut că Societatea Ovessa & Co nu e constituită în mod legal și că nu a îndeplinit formele de publicitate în termen, actul nefiind publicat și afișat; tribunalul, prin exces de putere respinge motivele noastre pe motiv că s'ar fi recunoscut existența acelei Societăți cu ocaziunea discuției celui incident pe când din dosar se constată că discuție asupra acestui punct nu a fost, ci s'a discutat numai dacă partea contestatoare putea sau nu să stea în instanță, fără îndeplinirea condițiilor art. 19 și 20 din Legea de urmărire, violând astfel și textele de lege sus menționate».

Considerând că înaintea Trib. Prahova Eforia Spitalelor Civile din București a cerut respingerea apelului făcut de Ovessa & Co., pentru cuvântul că această Societate făcând contestațiunea la Ad-ția financiară nu a depus odată cu contestațiunea suma pentru care era urmărită; că contestațiunea fiind izbită de nulitate, din cauza neconsensării acestei sume, apelul făcut în contra deciziei Ad-ției financiare era virtualmente nul, ca și contestațiunea însăși; că Societatea a cerut respingerea acestui incident susținând că dânsa este o terță persoană, iar nu debitorul urmărit; că, ca terță persoană, poate face contestațiune în orice moment în cursul urmăririi, fără a fi obligată să consemneze suma de bani datorită de debitorul real al Eforiei;

Considerând că Eforia Spitalelor nu a obiectat nimic la aceste întâmpinări ale Societății; că tribunalul găsiind întemeiate motivele invocate de Societate a res-

pins incidentul ridicat de Eforie și a dispus amânarea procesului pentru altă zi, considerând pe Societate ca o terță persoană;

Considerând că este adevărat că la înfățișarea viitoare Eforia a contestat Societății calitatea de terță persoană, invocând lipsa formalităților ce Societatea trebuia să îndeplinească pentru constituirea ei; că tribunalul a respins acest fine de neprimire ridicat de Eforie, argumentând că calitatea de terță persoană a fost recunoscută Societății încă dela înfățișarea precedentă, când Societatea a fost apărută de obligațiunea de a depune suma urmărită; că fiind lucrul deja judecat definitiv de instanță nu se mai poate reveni;

Considerând că, astfel fiind, tribunalul nu a comis un exces de putere când a considerat pe intimata Societate ca terță persoană, de oarece Eforia nu obiectase nimic la întâmpinările făcute de Societate; că mai târziu tribunalul nu putea fi ținut de a recunoaște că aceea-că judecase cu ocaziunea incidentului era neîntemeiat; că, prin urmare, și acest mijloc de casare e neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul, etc.

#### *Audiența dela 4 Iunie 1908*

Președenția D-lui G. P. PETRESCU, Președinte  
Ministerul de finanțe cu Th. Solacolu

Taxe succesoriale.—Impozit mobilier.—Creață asupra venitului căreia s'a perceput acest impozit.—Scutire de supra-taxă pentru succesiuni.—(Art. 48, alin. 7 din Legea timbrului și art. 9 din Legea impozitului mobilier).

*Potrivit art. 9 din Legea impozitului mobilier, o creață asupra dobânzei căreia s'a perceput acest impozit, este scutită de supra-taxa prevăzută de art. 48, alin. 7 din Legea timbrului pentru succesiuni și donațiuni.*

Deciziunea 148/908.—Respinge recursul făcut de Ministerul de finanțe contra sentinței Trib. Ilfov, secția IV-a, No. 456/907, dată în proces cu Th. Solacolu, ca tutore.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Otulescu, în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Șt. Cernea, în combateri; și

Pe d-l Procuror general Gicu Oeconomu, în concluziuni.

Deliberând,

*Asupra motivului de casare, invocat de recurent:*

«Violarea art. 48, alin. 7, din Legea timbrului, 6 și 9 din Legea pentru impozitul asupra venitului capitalului mobilier, prin aceea că sentința atacată stabilește în drept că și dobânzile creațelor privilegiate plătesc impozitul de 5%, și, în consecință, le dispensează de supra-taxa de 4%, datorită în succesiuni pentru averea mobilă productoare de venit».

Având în vedere că din sentința supusă recursului rezultă că în Ianuarie 1907 a încetat din viață Florica Solacolu, soția recurentului, rămânând în urma sa un copil minor, iar ca avere dota sa prevăzută în actual dotul și consistând dintr-o creață de 215.000 lei, ce avea să primească dela părintele său, Dr. Florea Teodorescu, asigurată cu privilegiu în moșia Domnești-Kațica;

Că Administrația financiară a fixat taxa de înregistrare la 4340 lei, însă Ministerul de finanțe, prin decizia cu data de 2 Martie 1907, a mai impus în plus acea creață de 215.000 lei la supra-taxa de 4%, adică la suma de 8.520 lei;

Că Dr. Th. Solacolu făcând apel contra sus-menționatei decizii la Ministerul de finanțe, tribunalul i-a



admis apelul și, în consecință, a anulat deciziunea apelată, iar în contra sentinței tribunalului Ministerul de finanțe a făcut recursul ce este a se judeca;

Considerând că se constată din actele cauzei că Ministerul de finanțe a impus creanța sus-menționată de 215.000 lei, garantată printr-un privilegiu imobiliar, la impozitul de 50%, și că recurentul a și achitat fiscalul taxele cuvenite relativ la această impunere;

Că, pe lângă această impunere cu taxa de 50%, Ministerul de finanțe a mai impus aceeași creanță la o supra-taxă de 40%;

Considerând că este de principiu că nu se poate percepe două taxe pentru același obiect;

Că întrucât, în speță, Ministerul de finanțe, percepușe deja pentru creanța de 215.000 lei taxa de 50%, asupra dobânzii ce producea, cu drept cuvânt Tribunalul, prin sentința supusă recursului, a anulat a doua impunere la supra-taxa de 40%, ce Ministerul de finanțe făcuse asupra celeiași creanțe;

Considerând că, potrivit art. 9 din Legea impozitului mobililor, o creanță asupra venitului cărora s'a perceput acest impozit, este scutită de supra-taxa prevăzută de art. 48, alin. 7, din Legea timbrului;

Că, așa fiind, motivul invocat este nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

## TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA III

Audiența dela 7 Octombrie 1908

Președintele D-lui P. HAGIOPOL Președinte

Ministerul de finanțe cu Elena N. Teodorini

Sentința civilă No. 522

Pensiuni civile. — Drept câștigat. — Ce se înțelege prin drept câștigat? — Pensiuni lichidate sub legea din 1902. — Dacă dispozițiunile legii din Februarie 1906, se aplică și pensiunilor lichidate anterior acelei legi? — (Art. 24 din legea pensiunilor din 1906).

Prin drept câștigat se înțelege facultățile legale deja exercitate, iar prin expectative sau interese se înțelege acele facultăți ce nu au fost exercitate până în momentul modificării legislațiunii.

Astfel, dreptul în pensie, nu constituie un drept câștigat pentru prestațiunile viitoare neînluate în patrimoniul său și, în asemenea condiții, dispozițiunea art. 24 din legea pensiunilor dela 1906, care prevede că pensionarul, văduva sau orfanii unui pensionar nu pot cumula pensia cu o nouă retribuție dela Stat dacă ele trec de 200 lei, are a se aplica pensiunilor oricare ar fi timpul în care drepturile la pensie au fost lichidate.

### Tribunalul.

Asupra opozițiunii făcută de Ministerul de finanțe contra sentinței acestui tribunal cu No. 32/908, prin care s'a admis acțiunea intentată de Elena N. Teodorini și a fost obligat fiscalul a-i plăti suma de 460 lei lunar, cu începere dela 1 Aprilie 1906, pensiunea ce i se cuvine ca văduvă a defunctului său soț, plus 100 lei cheltuieli de judecată;

Având în vedere că d-na Elena N. Teodorini susține că drepturile sale la pensie fiind lichidate definitiv sub imperiul Legii pensiunilor din 1902, care permitea cummul pensiunilor și altor retribuțiuni de către Stat, are un drept câștigat în această privință și dispozițiunile art. 24 din Legea pensiunilor din 1906, survenite posterior, ne având efect retroactiv, nu poate atinge dreptul său anterior dobândit fără a călca în mod flagrant textul art. 1 din Codul civil, care spune «legea dispune pentru viitor, ea nu are putere retroactivă»;

Având în vedere că Ministerul de finanțe, prin d-l avocat Zeceanu, se opune la această cerere și — fără a contesta că d-na Teodorini ar fi lichidat drepturile sale la pensie sub regimul legii vechi, ori că legea din

1900 ar fi interpretativă sau că legiuitorul i-ar fi dat efect retroactiv — susține că deși dreptul de pensie conferă facultatea de a percepe lunar suma atribuită, însă exercițiul ei fiind succesiv nu poate fi considerat ca drept câștigat decât pentru sumele deja percepute, dar nu și pentru facultățile ce urmează în viitor a fi exercitate și cari constituiesc o simplă expectativă: că, așa fiind, întru cât suma care se cere reprezintă drepturi ce nu erau exigibile în momentul aplicării acestei legi, asupra ei ne fiind un drept dobândit și această lege urmând a-și avea aplicațiunea, ea este pe nedrept cerută;

Având în vedere că chestiunea dedusă judecății este de a se ști dacă dispozițiunile art. 24 din Legea pensiunilor din 23 Februarie 1906, care prevede că «pensionarul, precum și văduva și orfanii unui pensionar nu vor putea cumula pensia cu o nouă retribuție dela Stat, dacă ambele, întruvinute, vor trece peste suma de 200 lei», este aplicabilă pensiunilor ce la oricare epocă ar fi fost lichidate;

Având în vedere că, în principiu, orice lege nouă constituie, în ideea puterii dela care emană, un progres asupra legislației vechi, și interesul social exige, pentru ca legislația cea mai recentă să-și producă efectul său binefacător, să fie pe cât se poate, de îndată aplicată. Că această aplicare a legii va jigni oarecari interese private, poate înșela oarecari speranțe, este posibil, dar progresul se realizează cu asemenea sacrificii și nimeni nu se poate pretinde realmente păgubit prin această înlăturare a legii, din momentul ce nu îi ridică un drept câștigat. Este adevărat că contra dreptului câștigat ea nu poate avea nici o influență, dar puterea ei trebuie să se mărginească numai acolo unde întâlnește un asemenea drept. Ba, ceva mai mult, dispoziția legiuitorului că «legea nu dispune decât pe viitor și nu are efect retroactiv» trebuie interpretată că ea se aplică și la faptele vechi, la legăturile anterioare, dacă ea urmează să reguleze consecințele noi rezultate din ele; cu alte cuvinte ea regulează chiar trecutul când el nu este constituit dintr-un drept câștigat;

Având în vedere că acesta fiind principiul aplicațiunii retroactivității legilor, urmează a se vedea ce se înțelege prin drept câștigat;

Având în vedere că în cuvântul «drept» legea recunoaște aptitudinile, creează facultăți de cari, în general, lasă liber de a uza sau nu. Atât timp cât nu s'au utilizat aceste aptitudini există un drept în acest sens, numai că suntem apți a-l dobândi după modul determinat, dar el nu devine dobândit decât când s'a recurs la dănsale și că aptitudinea noastră de fapt s'a manifestat prin actul necesar pentru utilizarea lui. Exercițiul facultății, care în acest fel s'a materializat prin acest act, s'a manifestat prin el exteriormente, este constituit de un drept câștigat. Acest drept ne aparține din acest moment în așa fel că o lege nouă nu ni-l poate răpi fără a lăsa urme de retroactivitate. Trebuie dar distins între dreptul *el însuși* și drepturile sau facultățile ce derivă din el. Cel exercitat constituie un veritabil drept câștigat, celalt, atât timp cel puțin cât nu a făcut obiectul unui act de exercițiu, nu ar putea fi altfel numit. Prin urmare, prin drept câștigat se înțelege facultățile legale deja exercitate, iar prin expectative sau interese acele facultăți ce nu au fost exercitate până în momentul modificării legislațiunii (vezi «Traité de droit civil» Tome I personnes, pag. 104, § 253, pag. 106-107, § 134, pag. 108, § 135);

Având în vedere că, odată ce este constant că aceasta este natura dreptului câștigat, este ușor de înțeles că dreptul de pensie nu constituie un drept câștigat pentru prestațiunile viitoare neînluate în patrimoniul său și, în asemenea condiții, dispoziția art. 24 din Legea pensiunilor din 1906 urmează a se aplica oricare ar fi timpul în care drepturile la pensie au fost lichidate (vezi «Pandectes Françaises», vol. Responsabilité. Saïsie, pag. 265, § 567-563);



Că, așa fiind, acțiunea d-nei Elena N. Teodorini devine nefondată și ca atare urmează a fi respinsă, admitându-se opoziția fiseului.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte, Tribunalul respinge, etc.

(ss) P. Hagiolop, G. Băicoianu.

## TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența dela 27 Septembrie 1908

Președenția D-lui N. C. SCHINA, Președinte

Creditorii și Moștenitorii Zappa, contestație la tabloul de distribuirea sumelor

Sentața No. 228

Autoritatea lucrului judecat. — Punctele ce pot avea autoritate de lucru judecat.

Sechestrul judiciar. — Dreptul lui numai de a administra.

Poprire. — Constațiuni. — Dacă la o poprire există drept de constatațiune? — Dacă asemenea constatație trebuie făcută numai înainte de validare? — Termenul în care au a fi făcute. — (Art. 1201 din Codul civil; art. 452 și 458 din Pr. civil)

1. Se consideră că lucru judecat, numai punctele deduse și judecate de o altă instanță în mod definitiv.

Astfel, când într-o instanță de apel s'a judecat cu ocazia unei constatațiuni numai explicarea dispozițiilor deciziei ce se executa cu care ocaziune s'a constatat că dispozițiul fiind clar, nu avea nevoie de explicațiune, numai acest punct poate avea autoritate de lucru judecat.

2. Sechestrul judiciar este numai o măsură de conservare, și deci, neavând decât dreptul de a administra, ar urma, dacă ar putea fi urmărită plata datorită unui moștenitor, să dea acestuia partea lui care nu se cunoaște încă, și aceasta înainte de a se fi pronunțat asupra părții care se cuvine ficării moștenitor, înainte de a se fi pronunțat instanța însărcinată cu paraj; cu alte cuvinte s'ar ajunge a se face o împărțea, de cele mai multe ori prejudiciabilă în instanța de validare.

3. Sub imperiul vechiului text de procedură corespunzător noului art. 458, se iscase controversă asupra chestiunii de a se ști, dacă se poate face constatațiune la o poprire, și că, totmai pentru a se curma această controversă, legiuitorul din 1900 edictăază în mod formal în ultimul alineat al art. 458 dreptul de a se face o asemenea constatațiune, fără a fi înțeles însă prin aceasta că constatațiunile la poprire trebuie făcute numai înainte de validare, și că ele n'ar putea fi primite în nici un caz, odată ce validarea a avut loc.

4. Art. 452 se referă la distribuția prețului rezultând din vânzarea bunurilor aflate în posesiunea datornicului, și determină ce are să se petreacă când sunt și alți creditori oponenți afară de creditori urmăritori, stabilind că tabloul trebuie comunicat tuturor.

Prin urmare, când e vorba de cei de al treilea cari nu discută asupra distribuției prețului, ci asupra urmărității însăși, lor nu li se poate aplica termenul de opt zile prevăzut de art. 452.

Tribunalul.

Asupra incidentului prin care se tinde la amânarea judecării acestei constatațiuni, pe motiv că nu s'a citat și grefierul Tribunalului Ilfov, secția I ca terț poprit;

Având în vedere susținerile și opunerile părților;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 111 din legea din 21 Martie 1903 cu modificările din 1904 și 1906.

Casa de depuneri, când hotărârea de poprire a rămas definitivă, poate să facă plata părții câștigătoare, și fără să ceară restituirea recipsei de depunerea banilor, iar recipisa în virtutea hotărârii este considerată ca nulă pentru suma plătită; că dar astfel fiind, numai este necesară citarea grefierului urmând a fi scos din cauză;

Pentru aceste motive, respinge incidentul ridicat, etc.

În fond:

Având în vedere că din dezbaterile orale urmate în cauză, din actele aflate la dosar, precum și din concluziunile scrise, depuse cu ocaziunea judecării acestei constatațiuni, rezultă în fapt următoarele:

Hristu Mexi și Apostol Mexi ca moștenitori în succesiunea defunctului Ev. Zappa, dupe cum se constată din conturile de gestiune depuse de sechestrul judiciar până în anul 1906, conturi atasate în copii legalizate la dosar — au ridicat în diferite rânduri suma de 110971 lei;

Din diferite acte, cum sunt petițiunile de constatație ale debitorului Hristu Mexi, din deciziunea Curței de apel, secția III-a rezultă că Hristu și Apostol Mexi nu au în succesiunea defunctului Ev. Zappa decât un drept succesoral la a dona-zeci și șapte parte — fapt care de altfel n'a fost contestat de intimați în instanță —, intimații în constatațiunea de astăzi mărginindu-se în a susține că această cestiune nu mai poate fi discutată înaintea tribunalului, întrucât sentințele de validare ale creditorilor, purtând pe  $\frac{1}{10}$  parte din veniturile succesiunii Zappa, precum și tablourile de distribuire au rămas definitive și au deci autoritate de lucru judecat;

Împărțirea averii defunctului Ev. Zappa se află înaintea Trib. Ilfov, secția I-a și partajul se găsește încă în curs, totuși în virtutea actelor arătate mai sus și a susținerilor contestatorilor, necontestate de intimați, se stabilește că suma ridicată de Hristu și Apostol Mexi din veniturile averii rămase pe urma defunctului Ev. Zappa, a întrecut cu mult partea ce li se cuvenea din aceste venituri;

Această situațiune, păgubitoare pentru ceilalți moștenitori, se agravează încă prin faptul că intimații în constatațiunea de față A. Juster, Pincu Lindenbergh și S. L. Cornea în calitate de creditori ai lui Hristu Mexi au făcut și ei poprire pe recipisele de bani cuprinzând sumele strâne din veniturile succesiunii Evanghelie Zappa, de către sechestrul judiciar însărcinată de instanțele judecătorești cu paza și administrațiunea a acestei succesiuni până la lichidarea drepturilor dintre moștenitori;

Sechestrul judiciar chemați în instanța de validare nu mai fac nici o opunere, la cererea creditorilor, așa că aceste poprire se validează, deși sechestrul judiciar renunșă într-o poprire a creditorului P. Negulescu să se caseze de înalta Curte de casație și justiție, deciziunea prin care Curtea de apel condamnase pe sechestrul judiciar să plătească creditorului popritor suma ce i se datora de unul din moștenitorii defunctului Zappa;

Așa că deși se stabilise, cu ocaziunea judecării acestui recurs, că sechestrul judiciar nu pot sub nici un motiv, să fie urmăriti pentru plata datorită lor personale ale unui moștenitor, totuși, de oarece administratorii judicari ai succesiunii Evanghelie Zappa nu s'au opus acestor poprire, ele s'au validat de instanțele judecătorești;

Creditorii de mai sus în virtutea acestor hotărâri cer și obțin a se face tablouri de distribuție, în cari sunt trecuți cu creanțele lor asupra sumelor strâne din veniturile succesiunii Zappa, tablourile purtând datele de 18, 23 și 28 Octomvrie 1904;

Înainte însă ca aceste sumi să se libereze sus numiților creditori, acest tribunal, în urma intervenirii făcută de secțiunea I-a a Tribunalului Ilfov, care sesizată de actualii contestatori despre periclitarea drepturilor lor, cerea să nu se dea curs cererilor de liberare, pentru motivul că acea secțiune fiind sesizată cu împărțirea averii rămase pe urma defunctului Ev. Zappa prin aceste liberări înainte de partaj s'ar putea da loc la



nedreptăți ireparabile, adică să se plătească creditorii personali ai unui moștenitor, cu banii cuvenți alilor moștenitori» și acest tribunal prin jurnalul cu No. 3296 din 7 Mai 1908, respingea cererea de liberare făcută de creditorul A. Juster;

Contra acestui jurnal s'a făcut apel de d-nii S. L. Cornea, Pincu Lindenberg și A. Juster, cari le-a fost admis dispunându-se de Curte prin deciziunea No. 156 din 27 Mai 1908 să se execute tablourile de distribuție menționate mai sus;

Contestatorii de astăzi fac atunci contestațiune înaintea Curții de apel s. II-a, cerând Curții să explice dispozitivul acestei decizii, contestațiune care li se respinge prin deciziunea No. 180 din 12 Iunie 1908;

În cele din urmă Mihail H. Cociu, Constantin H. Cociu, Ecaterina Dima, Athanasie Dima, Victor V. Ramos, Cristu Zappa și Apostol Zappa, fac contestațiunea de față arătând:

a) Că sumele de bani ce s'au atribuit d-lor A. Juster, Pincu Lindenberg și L. S. Cornea prin tablourile de distribuție cu date de 18. 23 și 28 Octomvrie 1904, în calitate de creditori ai lui Cristu P. Mexi și Apostol Mexi, din veniturile averii defunctului Vangheli Zappa, nu aparțin debitorilor lor Cristu și Apostol Mexi ale căror drepturi în aceste venituri s'au epuizat cu totul;

b) Că împărțirea veniturilor între diverși moștenitori în conformitate cu drepturile lor, se găsește pendinte înaintea Tribunalului Ilfov s. I-a; că cu ocaziunea efectuării tablourilor de distribuție arătate mai sus, ei n'au fost citați și că averea fiind pusă sub sechestrul judiciar, împărțirea veniturilor nu se poate face sub forma executărilor silite de către diferiți creditori ai moștenitorilor;

c) Că creditorii urmăritori au făcut validări de poprire în mâinile sechestrilor judiciari fără ca contestatorii de astăzi să fie citați și aceasta în mod ilegal, întrucât sechestrul judiciar nefiind decât conservatorii averii, nu pot fi obligați la plata datorilor moștenitorilor, căci părțile acestora nu se pot determina decât prin partaj;

*Asupra autorității lucrului judecat:*

Având în vedere că intimații, în contestațiunea de față, susțin că ea trebuie respinsă de oarece există în speță autoritatea de lucru judecat, pentru motivul că cu ocaziunea validărilor popriilor efectuate de dânsi, contestatorii de astăzi au fost reprezentați valabil prin sechestrul judiciar, că tablourile de distribuție au rămas definitive, că apelându-se jurnalul tribunalului prin care se respinge liberarea sumelor alocate prin aceste tablouri, Curtea nu le-a admis apelul prin deciziunea No. 156 din 27 Maiu 1908, dată de secțiunea II-a, apel în care sechestrul judiciar au fost citați ordonând liberarea sumelor, și, în fine, pentru motivul că contestatorii de astăzi făcând cu această ocaziune contestațiune înaintea Curții de apel s. II-a cerându-se să explice dispozitivul, Curtea le-a respins și această contestațiune prin decizia cu No. 180 din 12 Iunie 1908;

Considerând că pentru a se putea ști dacă intimații de astăzi pot opune autoritatea lucrului judecat, câtă a se examina: 1). Ce s'a dedus în instanță cu ocaziunea judecării contestațiunii asupra căreia Curtea a dat deciziunea No. 180 din 12 Iunie 1908? și 2) dacă contestatorii de astăzi au putut fi reprezentați valabil prin sechestrul judiciar fie cu ocaziunea judecării apelului asupra jurnalului cu No. 3296 din 7 Mai 1908, în care a intervenit decizia cu No. 156 dată de secțiunea II-a a Curții de apel, fie dacă această reprezentanță a fost valabilă cu ocaziunea validărilor popriilor în baza cărora s'au efectuat tablourile de distribuție;

Având în vedere că cu ocaziunea judecării contestațiunii făcută de contestatorii de astăzi înaintea Curții de apel s. II-a contra deciziei cu No. 156/908 se constată că Curtea, *din oficiu*, a ridicat cestiunea regularității introducerii acestei contestațiuni la Curte față cu dispozițiunile art. 400 Proc. civilă:

Că față cu dispozițiunile clare ale menționatului text după cari numai cererile incidente și contestațiunile ce s'ar ridica asupra execuției silite, fie de părți fie de cei de al treilea intereseși privitoare la *înțelesul, întinderea și aplicarea dispozițiilor hotărârii ce se execută, se vor îndrepta la instanța care a învințit titlul executor*, iar toate celelalte incidente sau contestații ce s'ar ridica asupra urmăririi însăși se vor îndrepta la instanța cari execută hotărârea, tocmai în urma acestei cestiuni ridicate din oficiu de Curte, contestatorii de atunci au declarat că și modifică contestațiunea, în sensul că printrînsa nu tind la altceva decât la explicarea înțelesului dispozitivului deciziei No. 156/908, fapt de care Curtea ia act, *declarând în urma acestei modificări, contestațiunea ca admisibilă în principiu*;

Considerând prin urmare că este absolut în afără de orice îndoială că ceea ce s'a dedus înaintea Curții, cu ocaziunea judecării acestei contestațiuni, nu era decât cestiunea explicării dispozitivului deciziei cu No. 156/908, Curtea nici putând primi o altfel de contestațiune cari n'ar fi putut fi îndreptată decât la instanța care execută hotărârea;

Că, prin urmare, Curtea neputând judeca decât în limitele competenței sale, așa cum prevede art. 400 Proc. civilă și numai asupra cestiunei dedusă în instanță, adică asupra explicării dispozitivului, a respins contestațiunea arătând că dispozitivul deciziei cu No. 156/908 era clar și nu avea nevoie de explicațiune;

Considerând deci că atât și numai atât poate avea autoritate de lucru judecat; că orice alte considerante *streine de cestiunea dedusă în instanță*, cum ar fi de pildă considerentul relativ la valabilitatea reprezentare a contestatorilor în instanță prin sechestrul judiciar, cu ocaziunea apelului, asupra căreia a intervenit deciziunea No. 156/908 neintrând în cestiunea dedusă în fața Curții și nici în competența sa, *întrucât se referă la urmărirea însăși*, nu pot sub nici un motiv să aibă în speță autoritate de lucru judecat;

Considerând prin urmare, că în ce privește cestiunea valabilită reprezentării prin sechestrul judiciar în instanța de validare a comostenitorilor Zappa, precum și cu ocaziunea efectuării tablourilor de distribuție, ca și în apelul făcut asupra jurnalului de respingere a cererii de liberare relativă la sumele din aceste tablouri, această cestiune pentru *prima oară* și pe dantregul, a fost dedusă în contestațiunea de față, lucru ce nici nu s'ar fi putut fi altfel, întrucât această cestiune fiind referitoare la urmărirea însăși, ea nu putea fi judecată potrivit art. 400 Proc. civilă decât de instanța care execută hotărârea și care în speță este acest tribunal;

Că astfel fiind nici sentințele de validare, nici tablourile efectuate în virtutea acestor sentințe și nici deciziunea 156/908 prin cari se ordonă liberarea sumelor alocate în aceste tablouri nu pot avea față de contestatorii de astăzi autoritatea de lucru judecat, întrucât ei n'au figurat ca parte în instanță cu ocaziunea intervenirii lor;

Considerând că nu se poate susține că contestatorii de astăzi ar fi fost valabil reprezentați prin sechestrul judiciar în toate aceste afaceri, întrucât creditorii unuia din comostenitorii Zappa nu au înțeles prin măsurile ce lua, să se asigure numai dreptul de a fi plătiți din succesiunea ce se va atribui în urmă debitorului lor, ci au luat o măsură de executare care tinde ca sechestrul judiciar să plătească imediat sumele ce debitorul are să ia, din veniturile succesiunii;

Că pentru aceasta ar trebui a se ști ce are de luat acesta, lucrul care face obiectul acțiunii de împărțală pendinte astăzi înaintea secțiunii I-a a Trib. Ilfov și în care cestiune câtă a se discuta față de toți comostenitorii, iar nu în instanța de poprire față cu sechestrul judiciar;

Considerând că sechestrul judiciar este numai o măsură de conservare și deci neavând decât dreptul de a administra, ar urma dacă ar putea fi urmărită plata



datoriilor unui moștenitor să dea acestuia partea lui care nu se cunoaște încă și aceasta înainte de a se fi pronunțat asupra părții care se cuvine fiecărui moștenitor, înainte de a se fi pronunțat instanța înaintea căreia se găsește cererea de partaj, cu alte cuvinte s'ar ajunge a se face o împărțea, de cele mai multe ori prejudiciabilă în instanța de validare, lucru absolut inadmisibil;

Considerând că în ce privește obiecțiunea făcută de intimați și oral și în concluziunile scrise, cum că plata făcută de sequestrii în instanța de poprire pentru un moștenitor, este în interesul tuturor moștenitorilor, căci prin plata efectuată a încetat indisponibilitatea întregii sumi poprită, obiecțiunea este așa de puțin juridică și așa de puțin serioasă încât s'ar putea ajunge astfel, ca partea plătită să intreacă cu mult partea succesoră a moștenitorului urmărit și prin urmare încetarea indisponibilității să echivaleze cu subutilizarea averii celorlalți moștenitori;

Considerând în fine că în speță, sequestrii judiciari n'au putut reprezenta în mod valabil pe contestatorii de astăzi și pentru motivul că ei n'au avut o prealabilă îndrituire de a sta în judecată în numele lor dela autoritatea care l-a numit, potrivit dispozițiilor formale ale art. 615 urm. al. 2 din procedura civilă și că prin urmare, pentru toate aceste motive obiecțiunea autorității lucrului judecat ridicată de intimați este nefondată și că a fi înlăturată ca atare;

*Asupra tardivității contestației de față:*

Având în vedere obiecțiunea intimaților că în tot cazul, contestațiunea de față este tardivă, întrucât potrivit celui de al doilea alineat din art. 458 Pr. civ. urma să fie făcută înainte de validare;

Considerând că sub imperiul vechiului text, corespunzător noului art. 458, din Procedura civilă, se iese controversă asupra cesiunii de a se ști dacă se poate face contestațiunea la o poprire și că, tocmai pentru a se curma această controversă, legiuitorul din 1900 edictează în mod formal în ultimul alineat al art. 458, dreptul de a se face o asemenea contestațiune, fără a fi înțeleasă prin aceasta, că contestațiunile la popriri trebuie făcute numai înainte de validare și că ele n'ar putea fi primite în niciun caz, odată ce validarea a avut loc;

Că, în adevăr, este indiscutabil că orice terț interesat, care n'a figurat în judecată, poate să se opue la executare în tot timpul cât va ține executarea, și art. 463 Pr. civ. vorbind tocmai de contestațiunile ce se pot face la validare, se ocupă de terțul poprit, de datornicul urmărit și de creditorii ce urmăresc, fără a se ocupa de terții care nu au fost față în instanța de validare și cari pot fi lezați prin această urmărire, ei putând face contestație atât timp cât executarea n'a luat sfârșit;

Că, a se admite contrariul, este a se da loc la iniquități flagrante, lucru ce desigur n'a putut intra în intențiunea legiuitorului, cum ar fi de pildă în ipoteza când s'ar face o poprire în mâinele arendașului unei persoane, când această poprire s'ar valida și când înainte ca terțul poprit să fie plătit, adevăratul proprietar, prinzând de veste ar face contestațiune arătând că n'a fost la mijloc de cât o asemănare între numele său și numelui debitorului urmărit, asemănare care a făcut pe terțul poprit să declare de bună credință că datează acestuia și ar susține — el contestatorul că nu datează nimic creditorului urmărit, că el personal n'a fost chemat în instanța de validare ci chemat a fost un altul, care purta același nume ca al său, și deci s'ar opune la executarea sentinței de validare;

Considerând că într'un asemenea caz, ar fi imposibil să se susțină că contestațiunea ar fi tardivă, pentru motivul că n'a fost făcută înainte de validare, contestatorul fiind silit astfel să plătească cu din avutul său datoria altuia, întrucât în ipoteza de mai sus, adevăratul proprietar nefiind în cunoștință de poprirea efectuată, iar în instanța de validare fiind citat, ca de-

bitor urmărit o altă persoană purtând un nume identic cu al său, era în imposibilitate absolută să facă contestațiune înainte de validare, la o poprire, de care nu avea cunoștință;

Că de asemenea n'ar putea susține că ar rămâne contestatorului deschisă calea fie contra terțiului poprit, care de bună credință a putut declara că datează în lipsa debitorului citat, care n'avea interes să se prezinte fie contra creditorului urmărit, când s'ar putea ca ambii să fie sau să fi devenit insolvari, pe când din contră pe calea contestațiunii putea să evite de a vedea cum să plătească cu din avutul său datoria altuia;

A se admite în acest caz imposibilitatea contestațiunii, este a se admite că legiuitorul a legiferat și că justiția ar fi obligată să onoreze, sacționând asemenea flagrante iniquități;

Considerând că contestatorii de astăzi cari n'au figurat personal și nici n'au fost reprezentați în instanța de validare, după cum s'a văzut din discuțiunea obiecțiunii ridicată de intimați, relativ la autoritatea lucrului judecat sunt moștenitori ai averii rămase pe urma defunctului Vangelhe Zappa; că această avere nu este încă împărțită și nici veniturile ei; că prin urmare ea este stăpânită de toți în diviziune și prin urmare este indiscutabil că contestatorii de față, sunt terți lezați în avutul lor, prin executarea făcută de intimați de astăzi, creditorii ai unuia dintre moștenitori, căci ar fi obligați să plătească cu din avutul lor indiviz datoria unuia din moștenitori, a cărui parte succesoră n'a fost determinată încă, ba chiar din dovezile prezentate pare în bună parte epuizată;

Având în vedere de asemenea obiecțiunea intimaților în contestațiunea de față, cum că contestațiunea ar fi tardivă și pentru motivul că ea n'a fost făcută în termen de 8 zile din momentul comunicării tabloului de distribuție, potrivit art. 452 din Proc. civilă;

Considerând că acest articol se referă la distribuția prețului rezultând din vânzarea bunurilor aflate în posesiunea datornicului și determină ce are să se petreacă (art. 450 Proc. civilă) când sunt și alți creditori oponenți, în afară de creditorii urmăritori, stabilind că tabloul trebuie comunicat tuturor;

Că, în speță, este vorba de cei de al treilea cari nu discută asupra distribuției prețului ci asupra urmăririi însăș arătând că averea urmărită este a lor și că prin urmare sunt rău urmăriți;

Că lor nu li se poate aplica deci pentru acele motive, arătate mai sus, termenul de 8 zile prevăzut de art. 452 Proc. civilă, care privește numai pe datornicul urmărit și pe creditorii oponenți și că, prin urmare, și această obiecțiune este nefondată;

Considerând că împărțirea averii rămase pe urma defunctului Vangelhe Zappa, este pendinte înaintea secțiunii I-a a Tribunalului Ilfov, și că până ce va interveni o sentință definitivă de partaj, nu se poate pe orice altă cale să se ajungă a se da unuia dintre moștenitori partea sa succesoră, care încă nu este stabilită;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință M. D. Berlescu, tribunalul, admite contestația reține cererile de liberare etc.

(ss) N. C. Schina, M. D. Berlescu.

Grefier (s) Al. G. Rădulescu

## TRIBUNALUL JUDEȚULUI PRAHOVA

Audiența dela 3 Octomvrie 1908

Președenția D-lui N. BĂDESCU-ROȘIOAI, Președinte

S. I. Samuelli cu Mihail Săvolescu

Jurnal No. 6564

Executarea hotărârilor definitive — Suspendarea executorie prin depunerea valorii corespunzătoare hotărârii sub condiția însă de a se porni cerere în Casa-



ține în contra acelei hotărâri. — (Art. 67 din legea Curții de casație).

*Conform art. 67 din Legea pentru înființarea Curții de casație, executarea hotărârilor definitive se poate suspenda de partea protivnică prin asigurarea sau depunerea valorii corespunzătoare, în caz numai când va porni cererea în Casație.*

#### Tribunalul.

Având în vedere cererea de față, făcută de S. I. Samuelli de a se suspenda executarea sentinței civile a acestui tribunal, No. 307/908 până la judecarea recursului făcut contra ei;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 67 din Legea pentru înființarea Curții de casație și justiție, executarea hotărârilor definitive se poate stabili de partea protivnică prin asigurarea sau depunerea valorii corespunzătoare și dacă va porni cerere în Casație;

Având în vedere că din certificatul grefei înaltei Curți de casație și justiție, s. I. No. 7780/908 se stabilește că petiționarul S. I. Samuelli a făcut recurs în privirea sentinței acestui tribunal No. 307/908, iar din recipisa Administrației financiare locale No. 19232/908 se dovedește că numitul a consemnat suma de 700 lei, ce a fost obligat să plătească protivnicului său Mihail Săvulescu prin acea sentință;

Că, astfel fiind, cererea de față este întemeiată și deci urmează a fi admisă;

Pentru aceste motive, Tribunalul admite cererea făcută de S. I. Samuelli etc.

(ss) N. Bădescu-Roșiori, I. Magheru.

Grefier (s) F. Chioveanu

**Adnotație.** — Prin jurnalul ce adnotăm Tribunalul de Prahova, secția II-a, stabilește principiul ca suspendarea executării unei sentințe definitive se poate face nu numai în cazul când executarea a fost cerută, ci și atunci când ar exista o posibilitate de executare, și această suspendare se face printr'un simplu jurnal dat în Camera de consiliu, fără citarea părților.

Soluțiunea aceasta, dată de tribunal, este eronată. Departe de a face o bună aplicare a principiilor cari guvernează această materie, ea constituie o deplină eludare și violentare atât a textelor pozitive, conținute în legea organică a Inaltei Curți de casație — aplicabile și în speță — cât și a celor mai elementare principii de drept natural.

Dacă până la un oarecare punct am putea admite suspendarea punerii în lucrare a unei hotărâri, chiar în cazul când punerea în lucrare nu a fost cerută, nu putem cu nici un chip să încuviințăm că o asemenea suspendare s'ar putea ordona fără citarea părților.

Cel mai elementar principiu de drept ne învață că nimeni nu poate fi condamnat fără să fie ascultat. Acest principiu de drept natural impune oricărui judecător să nu se atingă de dreptul cuiva, fără ca să fie și acesta interpellat. Nu se poate lua o măsură, referitoare la un drept al unei persoane, fără ca această persoană să șirspuie cuvântul.

Principiul acesta, de altfel, în speța de mai sus este formal consacrat prin articolul 77 din Legea organică a Curții de casație. Prin acest articol, pe de o parte, se vorbește că «*impricinații vor putea cere punerea în lucrare a hotărârilor definitive date de Curțile de apel sau tribunale*», iar pe de alta că «*această punere în lucrare se va putea suspenda de partea protivnică, prin asigurarea sau depunerea valorii corespunzătoare, în caz numai când va porni cerere în Casație*». Până aci legiuitorul nu ne spune cum se va proceda de judecătorul care va primi o asemenea cerere de suspendare. Are însă grija ca în partea finală a sus citatului articol să arate că numai într'un singur caz *președintele Curții de Casație* — nu altă instanță — va putea ordona suspendarea executării fără citarea părților și fără cauțiune. Acest caz este «*în materiile date în cădere secțiunii a III-a, afară de procesele comerciale și cele arătate la litera h*». De aci conchidem, și toata lumea e de acord, că, în afara de cazul sus citat, suspendarea punerii în lucrare a unei hotărâri definitive nu se poate face în nici un chip fără citarea părților.

Iată pentru cari motive soluțiunea dată de tribunal, prin jurnalul de mai sus, departe de a fi juridică, constituie o flagrantă încălcare a principiilor de drept natural și pozitiv.

Nic. M. Părvulescu

Avocat, Ploiești

## INFORMAȚIUNI

A apărut Vol. III ediția 2-a *Tratatul de drept civil* de d-l profesor D. Alexandresco.

Prețul 18 lei broșat.

Persoanele cari s'au procurat volumele anterioare legate sunt rugate a trimite și costul legăturii: 2 lei în pânză; 3.50 cu piele la color și să ne comunice cu o carte poștală sau pe cotorul mandatului felul legăturii și culoarea pânzei și a pielei, spre a li se trimite la fel.

Comandele se fac la *Curierul Judiciar*, București, 5 Calea Rahovei, care servește la cerere orice cărți de drept, române și streine.

Anunțăm că s'a terminat de imprimat și pus în vânzare REPERTORIUL GENERAL DE JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ A INALTEI CURȚI DE CASAȚIE, întocmit de d-l avocat I. C. Barozzi.

Această mare și utilă lucrare a fost examinată de d-l Primpreședinte al Inaltei Curți de casație, care a încuviințat tipărirea. Volumul I cuprinde atât autorizația sa cât și prefața d-lui Ciru (Economu, Procurorul general al Inaltei Curți de casație și Directorul ziarului nostru).

Prețul câtorpatru volume este de lei 60, broșate. Pentru cei ce doresc a le avea legate vor trimite în plus pentru legătura în pânză lei 10; cu piele la color lei 12, iar cu piele peste tot flexibilă lei 14.

Depozit la ziarul *Curierul Judiciar*, care le expediază la cerere, contra valoare, mandat poștal sau ramburs.